

everY

ทดลองอ่าน

everY

ทดลองอ่าน

everY

ทดลองอ่าน

浪蕩江湖

之鳥衣魔教 ①

ยุทธจักร
เริงรมย์
ตอน สำนัก
ภูพานิศา

ชวี่ฉือ 緒慈 เขียน

Singin' in the Rain แปล

Lina Ngo ภาพ

浪蕩江湖
之鳥衣魔教
2

อักษร
เสียง
every
ทุก
เล่ม
มี
QR
Code

ทดลองอ่าน

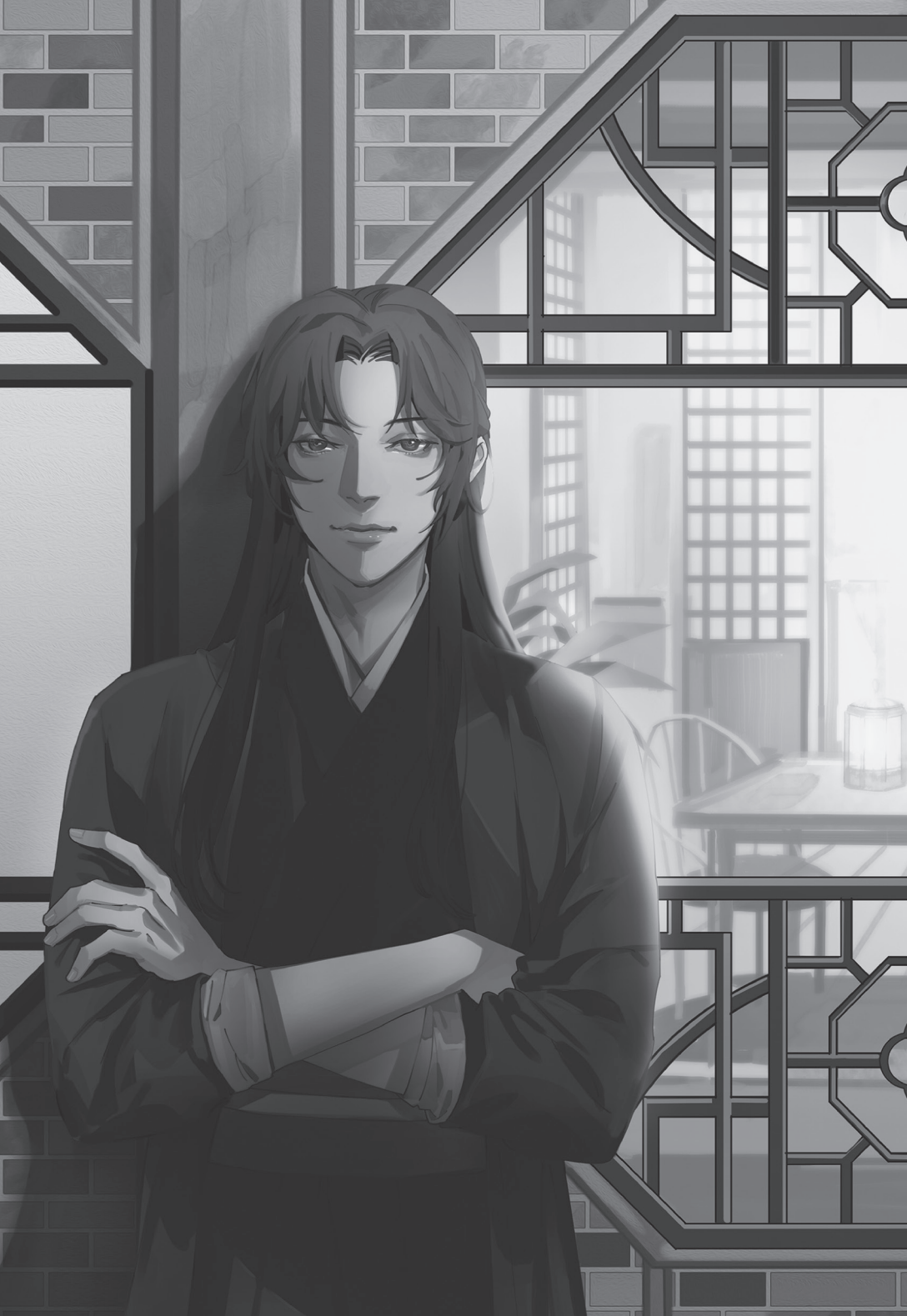
อักษร
เสียง
every
ทุก
เล่ม
มี
QR
Code

อักษร
เสียง
every
ทุก
เล่ม
มี
QR
Code

ทดลองอ่าน

ยุทธจักรเรียวรมย์ ตอน สำนักภูษานิล 1

ชวี้ฉือ 緒慈 เขียน Singin' in the Rain แปล

《浪蕩江湖之烏衣魔教 上》緒慈 Xu Ci

Vol.1

Copyright © 2009 Uei Shiang Co., Ltd.

Thai translation copyright © 2019 Jamsai Publishing Co., Ltd.

Thai edition arranged through Pelican Media Agency Ltd., Taiwan

All rights reserved

สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสือ ISBN 978-616-06-2424-9

ภาพประกอบ Lina Ngo

จัดพิมพ์โดย

สำนักพิมพ์เอเวอร์ไว (ในเครือบริษัท แจมไค พับลิชชิง จำกัด)

285/33 ถนนจรัญสนิทวงศ์ แขวงบางขุนศรี

เขตบางกอกน้อย กรุงเทพฯ 10700

โทรศัพท์ 0-2840-4800 โทรสาร 0-2840-4801

อีเมล everybook2015@gmail.com

เว็บไซต์ www.facebook.com/everyyyyy

จัดจำหน่ายทั่วประเทศโดย

บริษัท อมรินทร์ บুক เซ็นเตอร์ จำกัด

108 หมู่ที่ 2 ถนนบางกวย-จงถนอม

ตำบลมหาสวัสดิ์ อำเภอบางกวย จ.นนทบุรี 11130

โทรศัพท์ 0-2423-9999 โทรสาร 0-2449-9561-3

เว็บไซต์ www.naiin.com

ราคาชุดละ 519 บาท (2 เล่มจบ)

พินพูน

กร:ถษกนอมสยตต

ห้วงยสยตตคคุณ

www.greenread.com

คำนำ

ไม่นานเกินรอเลยใช่ไหมคะ สำหรับ 'สำนักภูษานิล' เล่มนี้ซึ่งอยู่ในมือของท่านผู้อ่านอันเป็นภาคต่อของ 'ยุทธจักรเวียงจันทน์ ตอน พิษโศก' ที่หลาย ๆ ท่านชื่นชอบเชื่อว่าใครที่เคยอมยิ้ม หัวเราะและน้ำตาซึมไปกับเสียวซุนและอวินซิงคงจะต้องสงสัยแน่นอนว่าชีวิตรักหลังจากทั้งคู่สะสางเรื่องราวต่างๆ ในครั้งก่อนจบลงแล้วจะเป็นอย่างไร ซึ่งคำตอบก็คือ...มีแต่เรื่องวุ่นๆ ครั้งใหม่เข้ามาค่ะ เย้! ช่างเป็นคู่รักที่งานไม่หาแต่เรื่องอย่างแท้จริง แต่ในความหาแต่เรื่องนั้นก็ยังมีความรักกันอยู่อย่างแน่นอน และเพื่อไม่ให้เป็นการเสียเวลาอีกต่อไป รีบเร่งไปดู 'เรื่อง' ที่คู่รักคู่นี้ขยันทามาให้กันเถอะค่ะ

ด้วยไมตรีจิต

สำนักพิมพ์เอเวอร์ไว

สำหรับผู้อ่านที่มีอายุ 18 ปีขึ้นไป
โปรดใช้วิจารณญาณในการอ่าน

ร่วมพูดคุย เสนอแนะ กับนิยาย everY ได้ที่

www.facebook.com/everyyyyy

บทที่ 1

'หุบเขาเทพเซียน' ตั้งอยู่ ณ สุดหุบช้า สุดหุบช้าที่วันนี้แบ่งออกเป็นเขตเส้นขอบฟ้ากับปลายแหลมสมุทร ดินแดนลึกลับแห่งนี้ดำรงอยู่มานานนับร้อยปี และเก็บซ่อนความลึกลับของมนุษย์เอาไว้

ว่ากันว่าเมื่อร้อยปีก่อนราชสกุลเคยมีธรรมเนียมเลี้ยงมนุษย์ยาด้วยการรวบรวมเด็กชายหญิงที่ร่างกายสมบูรณ์แข็งแรงมาหลอมรวมกับยาสมุนไพรนับร้อยชนิดแล้วกินเข้าไป พิษทั้งหลายจึงไม่อาจทำอันตรายผู้กินมนุษย์ยาได้ ช้ำยังมีชีวิตยืนยาวไม่แก่เฒ่า ผิดพรรณชาวละมุนไม่เหี่ยวย่น และยืดอายุต่อไปได้

ขุนนางใหญ่หลายคนในรัชกาลต่อมาจึงทุ่มลัดทานอย่างแข็งขันถึงขั้นยอมตายเพื่อคัดค้านธรรมเนียมอันชั่วร้ายนี้ จนในที่สุดธรรมเนียมนี้ก็ได้ออกยกเลิกไป

หลังจากนั้นมนุษย์ยาที่ยังเหลือรอดจึงถูกส่งไปอยู่ ณ สุดหุบช้า วิธีเลี้ยงดูและสถานที่ที่กักตัวพวกเขาซึ่งมีบันทึกลงไว้ในปฐมประวัติศาสตร์ถูกทำลายไปจนสิ้น นับจากนั้นมาก็ไม่มีใครทราบว่าสุดหุบช้าอยู่ที่ใด รู้เพียงว่ามนุษย์ยาแต่ละคนซึ่งอยู่ที่นั่นไม่เพียงมีพลังกำลังกล้าแข็งในระดับต้นๆ ของผู้มีพรสวรรค์ด้านวรยุทธ์ และเนื่องจากร่างกายค่อยๆ เติบโตอย่างช้าๆ จึงมีหน้าตาตรงตามหมดจดโดดเด่นราวกับเซียน

ด้วยเหตุนี้สุดหุบช้าจึงถูกเรียกขานด้วยอีกนามหนึ่งว่า 'หุบเขาเทพเซียน'

มนุษย์ยาซึ่งอยู่ที่นั่นเป็นหนุ่มสาวและไม่มีวันแก่เฒ่า ข้ายังมีหน้าตาราวกับ เทพเซียน

ในยุทธภพเคยมีเรื่องเล่าขานกันว่าเมื่อราวสามปีก่อนมีมนุษย์ยาผู้หนึ่ง ออกมาจากหุบเขาเทพเซียน เกือบจะถูกหลั่นซึ่งประมุขสำนักมารจับตัวได้ ผู้คน ต่างหวาดกลัวหลั่นซึ่งผู้โหดเหี้ยมซึ่งเชี่ยวชาญการใช้พิษ เขาเป็นคนชั่วร้าย ไร้ความปราณี ผู้คนต่างกลัวว่าหากเขาได้ตัวมนุษย์ยาไปสักคนหนึ่ง ทว่าหลั่นจะ ไม่อาจอยู่อย่างสงบสุขไปอีกนับร้อยปี จึงบุกเข้าโอบล้อมโจอมติและฆ่าฟัน ทั้งหลั่นซึ่งและมนุษย์ยาบนเขาลั่นซางให้ตายไปพร้อมๆ กันเพื่อขจัดภัยร้าย ของยุทธภพให้สิ้นซาก

ภายหลังหลั่นซึ่งหนีไปได้ มนุษย์ยาตกหน้าผาลึกหมื่นจั้ง* ตาย ยับยั้ง ความไฝ่ฝันที่จะครอบครองยุทธภพของหลั่นซึ่งลงได้ชั่วคราว

มนุษย์ยาซึ่งไร้ความผิดกลับต้องพลอยฟ้าพลอยฝนไปด้วย

บางคนบอกว่ามนุษย์ยาผู้นั้นชื่อจ้าวเสี่ยวซุน บังเอิญมาพบกับประมุข สำนักมารซึ่งกำลังถูกโจอมติที่ปราสาทเขาเพลินภิรมย์บนเขาลั่นซางเข้าพอดี จึงโชคร้ายติดร่างแหไปด้วย และบางคนก็ว่าจ้าวเสี่ยวซุนผู้นั้นเป็นยอดวีรบุรุษ แห่งยุค ไม่วันเกรงแม้ศัตรูที่แข็งแกร่ง นำยาครอบจักรวาลมามอบให้แก่ หลั่นซึ่งที่ถูกพิษ ณ ปราสาทเขาเพลินภิรมย์

หลังจากนั้นยังมีคนพูดอีกว่าเพื่อเห็นแก่กรรมะของคนทั่วหล้า จ้าวเสี่ยวซุน ผู้นี้ยอมโดดลงจากหน้าผาจบชีวิตตัวเองเพื่อไม่ให้ต้องตกอยู่ในเงื้อมมือของ ประมุขสำนักมาร กลายเป็นเครื่องมือสร้างความเดือดร้อนให้แก่ยุทธภพ

หลังจากหนีรอดจากเขาลั่นซางไปได้ ชาวยุทธ์พากันบาดเจ็บล้มตาย นับไม่ถ้วน ในที่สุดสำนักมารจึงกลายเป็นใหญ่ในยุทธภพ เรื่องราวในตอนนั้น ไม่มีใครหยิบยกขึ้นมาพูดอีก แม้ผู้คนจะมีความคิดเห็นแตกต่างกันไป แต่สิ่ง เดียวที่ยากจะลืมเลือนมีเพียงรอยยิ้มหยิ่งทะนงและเสียงหัวเราะอันเปิดเผย ว่าเริงของชายหนุ่มก่อนที่จะตกหน้าผาลงไป ในตอนนั้นเขามีอายุเพียงแค่ สิบแปดปีเท่านั้น

* จั้ง เป็นหน่วยมาตรวัดของจีน เทียบได้ระยะประมาณ 3.33 เมตร

ชายหนุ่มพูดว่า 'ชีวิตนี้ของข้าจ้าวเสี่ยวซุนเงยหน้าไม่หวั่นเกรงฟ้า
ก้มหน้าไม่ละอายต่อดิน ต่อให้วันนี้เอาชีวิตมาทิ้งไว้ที่นี่ก็ยังไม่หวั่นเกรง
แบบนี้ อวดดีแบบนี้'

หลายปีต่อมาเมิ่งฉานเชิงผู้เขียนประวัติศาสตร์ยุทธภพบังเอิญได้พบกับ
หลานชิ่งซึ่งลงจากตำแหน่งประมุขสำนักมารแล้ว

หลานชิ่งได้บอกว่า 'เจ้าโง่งนั่นก็แค่หมัดกำลัง ถึงได้สิ้นลมแล้วตกลงไป'

'ตายรี หากตายง่ายตายปานนั้นก็ไม่ต้องเรียกว่าจ้าวเสี่ยวซุนแล้ว'
ใบหน้าอันเปี่ยมเสน่ห์ของหลานชิ่งยังคงประดับด้วยรอยยิ้มที่ชวนให้หวั่นไหว
'คนชั่วช้าอย่างนั้นนะ...ไม่รู้จักตายหรือ...'

เมิ่งฉานเชิงฟังแล้วถึงกับตะลึง

ในยุคนี้คนที่สมกับคำว่า 'คนชั่วช้า' หากบอกว่าดีต่อประมุขสำนักมารที่
อยู่ตรงหน้านี้เป็นเพียงลำดับสองก็เกรงว่าคงไม่มีใครกล้าเป็นทีหนึ่ง ดังนั้น
คนชั่วช้าที่เขาพูดถึงแท้จริงแล้วเป็นคนอย่างไรกันแน่ เรื่องนี้เมิ่งฉานเชิง
ที่น่าสงสัยก็ยังสงสัยใคร่รู้

จ้าวเสี่ยวซุนที่แท้เป็นคนอย่างไรกันนะ

ถึงฤดูฝนต้นเหมย* สายฝนตกพรำๆ ยาวนานนับสิบวัน

รถม้าประดับเครื่องยศสีขาวแล่นทะยานท่ามกลางสายฝนเข้าไปในเมือง
แล้วหยุดลงหน้าโรงเตี๊ยมที่ใหญ่ที่สุดในเมือง สารถีเล็กม่านรถขึ้นแล้วยืนคอย
รอรับผู้เป็นนายที่อยู่ด้านในรถ กางร่มน้ำมันคันหนึ่งไว้รอเหนือศีรษะตรงปาก
ประตู ปล่อยให้ตัวเองเปียกฝนจนชุ่มแต่ไม่ยอมขยับตัวไปไหนแม้แต่น้อย

"เสี่ยวซุน ถึงแล้ว ตื่นเถอะ" มีเสียงชายหนุ่มดังออกมาจากด้านในรถ
เสียงนั้นไม่สูงไม่ต่ำ จะบอกว่าเย็นชาก็ไม่ใช่ จะว่าอบอุ่นอ่อนโยนก็ไม่เชิง

"อ้อ...ข้านอนในรถก็ได้...ไม่กินอะไรแล้วละ..." ชายหนุ่มที่ถูกเรียกว่า

* ช่วงเดือนมิถุนายนถึงกรกฎาคมจะเป็นช่วงที่แถบแม่น้ำแยงซีและตอนใต้ของประเทศจีนฝนตกชุก ในขณะที่
เดียวกันก็เป็นช่วงที่ต้นเหมยในแถบเจียงหนานเริ่มให้ผลผลิต จึงเรียกฝนที่ตกในช่วงนี้ว่า 'ฝนต้นเหมย'

เสี่ยวซุนพึมพำออกมาด้วยน้ำเสียงแหบพร่า

"คืนนี้เราพักที่นี่ นอนในรถไม่ได้หรอก รีบลงมาเร็ว" ชายในชุดสีขาวคนหนึ่งก้าวออกจากรถ เดิมทีจะก้าวถึงพื้นอยู่แล้ว แต่เห็นว่าด้านหน้าโรงเตี๊ยมมีแต่โคลนตมและทะเลไปหมดก็ขมวดคิ้วหน้า หน้า ยืนบนบันไดรถแล้วตะเท้าเบาๆ ร่างก็โผล่ขึ้นอย่างสง่างามราวกับห่านป่า ฟุ้งตรงเข้าไปในโรงเตี๊ยมโดยไม่ทันได้เป่ยกฝนเลยแม้แต่น้อย

ท่าทางอันพลิ้วไหวเรียกความสนใจและเสียงชื่นชมจากบรรดาแขกเหรื่อของโรงเตี๊ยมได้ไม่น้อย

เสี่ยวซุนที่กำลังนอนหลับอยู่ในรถม้า พอได้ยินคำพูดของอีกฝ่ายก็พลิกตัวไปมา พยายามจะตะกายลุกขึ้นจนกลงไปมาหลายรอบ พยายามอยู่นานจนสุดท้ายก็ตะกายจากเบาะชนกระต่ายแสนนุ่มลุกขึ้นมาได้

"เฮ้อ...วันนี้เจ้ามีธุระหรือ...อวันซิง..." เสี่ยวซุนที่ง่วงงุนขี้ตาอันพรำมัวพร้อมทั้งหาวหวอดตืดๆ กันอีกหลายที ตอนนี่เขาคิดแต่เพียงว่าจะรีบปีนกลับขึ้นไปนอนบนเตียงไวๆ ถึงขนาดที่แม้จะเดินย่ำลงไปโคลนหลายก้าวจนรองเท้าเป่ยกและแล้วก็ยังไม่รู้สึกตัว

พอเสี่ยวซุนถามแล้วไม่มีใครตอบก็ค่อยรู้ตัวว่าอีกฝ่ายใช้กำลังภายในโม่ทะยานเข้าไปในโรงเตี๊ยมนานแล้ว

เขารู้แต่แรกแล้วว่าคนผู้นี้คงไม่ยอมเป่ยนโคลนแม้แต่น้อย เสี่ยวซุนเบิกตาที่ง่วงงุน หัวเราะออกมาที่หนึ่งแล้วหันไปบอกขอขมาใจสารที่ช่วยกางร่มให้ท่ามกลางฝนต้นเหมยที่ตกกระหน่ำ ขยับแข้งขาที่ถูกนอนทับจนเป็นเหน็บไปหมดก่อนเดินตามเข้าไปในโรงเตี๊ยม

นี่อยู่ครู่หนึ่งซาร์อนๆ ก็ถูกยกมา เสี่ยวซุนถามอีกว่า "วันนี้มีธุระหรือ ข้าคิดว่าเจ้าจะกลับไปเยี่ยมอาจารย์กับข้าที่หุบเขาก่อนเสียอีก"

หลันซิงศิษย์พี่ใหญ่ของเสี่ยวซุนธาตุไฟเข้าแทรก จึงแสดงอาการคลุ้มคลั่งเป็นครั้งคราว เสี่ยวซุนคิดค้นยาที่ช่วยทะเลวงเส้นลมปราณให้ไหลเวียนได้สะดวกขึ้นอย่างยากลำบาก คราวนี้อวันซิงจึงเดินทางเพื่อนำยาไปมอบให้หลันซิงพร้อมกับเสี่ยวซุน

แต่ยานี้ช่วยให้ผู้ที่กินมีสติแจ่มใสได้เพียงสามปีเท่านั้น หลังจากนั้นจะเป็นหรือตายคงต้องแล้วแต่โชคชะตาจะนำพา

หลังส่งมอบยาให้ที่ศูนย์กลางใหญ่ของสำนักมารและลงจากเขาเยียนตั้งแล้ว เสี่ยวซุนบอกว่าจะพาอวินซิงกลับหุบเขาเทพเซียน

ข้อแรกคืออยากจะพารรยาผู้ดังงามไปพบอาจารย์ ข้อเสนอก็เพื่อจะขอรับรองให้อาจารย์หาทางช่วยศิษย์พี่ใหญ่

เสี่ยวซุนไม่ได้บอกเหตุผลข้อสองกับอวินซิง บอกไปแค่เพียงข้อแรกเท่านั้น อวินซิงเองก็รับปากแล้วแท้ๆ แต่ไม่รู้ว่าจะเกิดอะไรขึ้น วันนีจึงได้หยุดพักที่นี่

"อิม" อวินซิงตอบกลับเรียบๆ "มีบางเรื่องต้องจัดการนะ เลยต้องหยุดพักที่นี่คืนหนึ่ง"

"เช่นนั้นก็อย่าหักโหมนัก" เสี่ยวซุนว่า

แต่ไหนแต่ไรมาเขาไม่เคยวุ่นวายกับธุระของอวินซิง เรื่องในราชสำนักนั้นน่ารำคาญจะตาย ไม่รู้ว่าทำไมอวินซิงต้องขยันอะไรอย่างนี้

เสี่ยวซุนปีบนิ้วตนเองที่ปวดเมื่อย ทูบกระดูกหัวเข่าที่ปวดร้าว สูดลมหายใจลึกๆ จนเต็มปอดแล้วถอนหายใจออกมาเฮือกใหญ่ พอเริ่มรู้สึกสบายตัวขึ้นแล้วก็กินยาเล็กน้อย ตามด้วยดื่มน้ำร้อนอีกใหญ่

เดิมที่อวินซิงกำลังก้มหน้าครุ่นคิด พอเหลือบมาเห็นท่าทางของเสี่ยวซุนซึ่งเห็นได้ชัดว่าไม่สบาย ประกายอันเย็นซาก็วาบขึ้นมาในดวงตาทันที น้ำเสียงก็ยังแปร่ง

อวินซิงพูดขึ้น "ทำไมถึงเอาแต่นอนหลับมาตลอดทางล่ะ ตั้งแต่ลงจากเขาเยียนตั้งเจ้าก็เอาแต่หลับตลอดเวลา เป็นอะไรหรือเปล่า หรือตอนที่เจ้าเอายาขึ้นไปให้ เจ้าสารเลวหลังซึ่งทำร้ายเจ้า? มันทำร้ายเจ้าแต่เจ้าไม่บอกข้า? ไม่รู้ว่าจะทำดีกับมันถึงขั้นนั้นไปทำไม เจ้าสารเลวนั้นทำให้เจ้าต้องตกอยู่ในอันตรายมาไม่รู้ตั้งกี่ครั้งก็หน เจ้ายังไม่ได้รับบทเรียนบ้างเลยหรือ"

ไต้ยिनอวินซิงก่นคำด้วยความโกรธแล้ว เสี่ยวซุนก็หลุดซา "เจ้าอย่าคิดเลยเถิด เขาไม่ได้ทำร้ายข้า แต่เป็นเพราะถูกความขึ้นจากฝนที่ตกมาหลายวัน

ข้าถึงได้รู้สึกติดๆ ขัดๆ ตรงนั้นตรงนี้ไปทั่วตัว เคลื่อนไหวไม่ค่อยคล่อง"

อันที่จริงคนผู้นั้นห่วยไยเขาแต่ไม่แสดงออก คนอื่นแสดงความเป็นห่วง ด้วยคำพูดจาที่อบอุ่นอ่อนโยน ส่วนอวินซึ่งกลับใช้ถ้อยคำเย็นชา ทว่าความเดือดเนื้อร้อนใจและซุนเคืองที่อยู่ในใจล้วนแสดงออกมาทางสีหน้าหมดสิ้น

"อากาศขึ้นเพราะฝนตกมาหลายวันเกี่ยวอะไรกับที่เจ้าเจ็บปวดรวดร้าว จนติดขัดไปทั้งตัวด้วยเล่า" อวินซึ่งฟังแล้วก็ไม่เข้าใจ

เสี่ยวซุนชะงักไปครู่หนึ่ง จากนั้นก็หัวเราะคิกๆ แล้วว่า "เจ้าก็รู้อีก่อนหน้านี้ข้าเคยตกจากหน้าผามา หัวร้างแตกหักป็นปีแทบไม่เหลือชิ้นดี ตอนนี้ก็ยังคงมีอาการบาดเจ็บอยู่ แม้ไม่ได้ร้ายแรงก็ตาม แต่ยามฝนตกหรือหิมะตกเมื่อไร อากาศเย็นขึ้นแทรกซึมเข้าร่าง กระดูกก็จะเกิดเจ็บร้าวขึ้นมา แต่ความเจ็บปวดเล็กน้อยแค่นี้กินยากี่หาย"

อวินซึ่งพอได้ยินคำว่า 'หัวร้างแตกหักป็นปีแทบไม่เหลือชิ้นดี' หัวใจก็ปวดร้าวเหมือนถูกบีบ

เขาทำท่าจะพูดอะไรอีก แต่เสี่ยวซุนกลับไวกว่า ตัดบทไม่ให้พูดต่อ 'ไม่ปล่อยให้อวินซึ่งจดจ่ออยู่กับเรื่องตรงนั้นหักตรงนี้ไปนอีก 'จะว่าไปฝนก็ตกมาสิบกว่าวันแล้ว 'ไม่รู้ว่าจะหยุดตกเมื่อใด แวะพักโรงเตี๊ยมนี้ก่อนก็ดี'

เสี่ยวซุนจ้องมองอวินซึ่ง ริมฝีปากหยักขึ้น ยิ้มจนตาหยี สีหน้าท่าทางเบิกบานใจ ทั้งๆ ที่เจ็บตรงนั้นปวดตรงนี้ไปหมด แต่พอยิ้มแล้วกลับขึ้นบานเหมือนสายลมในวสันตฤดู พัดเอาบรรยากาศอิมคริมช่วงฤดูฝนต้นเหมยให้กระจัดกระจายไป

เสี่ยวซุนพูดอีก "หลายวันมานี้ฝนตก เสื้อผ้านี้จากแห้งก็เปียกขึ้นไปหมดแล้ว รู้สึกเนื้อตัวเหนียวเหนอะหนะจะแะ ข้ายังรู้สึก เจ้าก็ต้องรู้สึกเหมือนกันแน่! เราให้เสี่ยวอ้อร์เตรียมห้องดีกว่า ต้มน้ำไว้ให้เจ้าอาบก่อน ข้าจะช่วยเจ้าถอดเสื้อจะได้อาบน้ำสบายๆ ดีหรือไม่"

เสี่ยวซุนพูดจบก็หันไปยกคิ้วลิวตา ยิ้มไปพูดไปด้วยท่าทางไม่ยี่พระ

คาดไม่ถึงว่าอวินซึ่งจะตอบกลับมาอย่างหน้าตาย "เจ้าจะอาบให้ข้ารื่ก็ดีสิ เจ้าไม่เคยอาบให้ข้ามาก่อนเลยนี่"

เสี่ยวซุนได้ฟังดังนั้นก็เกือบจะตกเก้าอี้ อ้าปากค้างอย่างตกตะลึง "อวินซิง ข้าล้อเจ้าเล่น!"

"ล้อเล่นอะไรกันเล่า" อวินซิงนิ้วหน้า ปกติเขาเป็นคนฟังเรื่องล้อเล่น ไม่ออกอยู่แล้ว ไม่ว่าจะเสี่ยวซุนจะพูดอะไรก็ล้วนฟังแล้วจดจำฝังใจ "อีกประเดี๋ยว เจ้าช่วยอาบน้ำให้ข้าก็แล้วกัน"

เสี่ยวซุนใบหน้าแดงชานทันทีแล้วบ่นกระปอดกระแปด "ไม่ดีล่ะมั้ง อีกอย่างตัวข้าก็สกปรก เจ้าไม่รังเกียจรี ข้าว่าให้เจ้าอาบน้ำเองให้เรียบร้อยก่อน แล้วข้าค่อยให้เสี่ยวเอ๋อร์ต้มน้ำให้ใหม่"

"เจ้าไม่สกปรก แล้วก็ไม่เหม็นสักหน่อย" อวินซิงดึงผมปอยหนึ่งของ เสี่ยวซุนมาดมดูแล้วว่า "ตัวเจ้าหอมกลิ่นยามาแต่ไหนแต่ไร" นี่เป็นกลิ่นพิเศษ ของมณูษย์ยา เป็นกลิ่นสมุนไพรหอมสดชื่นกรุ่นกำจาย

"เอ่อ..." คนหนึ่งหน้าแดงหูแดงไปหมด ทว่าอีกคนกลับไม่รู้ว่าเป็นตัวเองกำลัง พูดจาเหมือนเกี้ยวพาราสี ขณะที่ทั้งสองกำลังใกล้ชิดกัน ช่างๆ ก็มีเสียงกระแอม ดังชัดจังหวะขึ้นมา

เสี่ยวซุนรีบนั่งตัวตรงแล้วส่งยิ้มเอาใจไปให้เสี่ยวเอ๋อร์ที่ดูกระอักกระอ่วน พลังพูดว่า "จัดห้องใหญ่ให้สักห้องหนึ่งเถิด แล้วช่วยต้มน้ำร้อนให้ด้วย..."

ยังพูดไม่ทันจบก็เห็นเสี่ยวเอ๋อร์ผู้นั้นหันไปมองอวินซิง สองตาจ้องเขม็ง เหมือนถูกตริงไว้ไม่ให้หันไปทางอื่น ถลิ่งตาเบิกกว้างจนแทบจะหลุดจากเบ้า

"งาม...งาม...งามเหลือเกิน..." เสี่ยวเอ๋อร์พูดอย่างตะกุกตะกัก ข้ายัง ทำท่าปาดน้ำลายอย่างแรงอีกด้วย

เสี่ยวซุนเห็นท่าทางของอีกฝ่าย ตัวเขาเองก็ยังคงพยักหน้าหงิกๆ แสดง ความเห็นพ้อง "เป็นคนงามจริงๆ นั่นแหละ ใครเห็นก็ว่าอย่างนี้"

แต่อวินซิงกลับแสดงท่าทางต่างจากเสี่ยวซุน พอเห็นเสี่ยวเอ๋อร์ทำหน้า กรุ่มกริม น้ำลายไหลย่อย เขาก็รู้สึกคลื่นเหียน สีหน้าบูดบึ้ง ประกอบกับถูก ขัดจังหวะขณะพูดคุยกับเสี่ยวซุนจึงรู้สึกไม่พอใจมาก ปลายนิ้วที่วางบนหัวเขา พลันขยับเล็กน้อย เข้มคอกท้อหลายเล่มก็พุ่งแหวกอากาศออกมาทันที

เสี่ยวซุนสายตาเฉียบแหลม เดินลมปราณแล้วยื่นมือออกไปขวาง

อาวุธลับที่ร้ายกาจโดยไม่ทันคิด แต่กลับนึกขึ้นได้ว่าปราณของตนอ่อนแอจากการบาดเจ็บสาหัส กำลังภายในยังไม่ฟื้นตัว ไม่อาจสกัดอาวุธลับได้

เนื่องจากทั้งสามคนอยู่ใกล้กัน จู่ๆ มีการลงมือเช่นนั้นเป็นใครก็ยังมีมือไม่ทัน เข็มเหล่านั่นจึงพุ่ง 'สวบๆ' ฝังเข้าไปในกระดูกข้อมือของเสี่ยวซุน เสี่ยวซุนเจ็บจนต้องร้องออกมาเสียงโหยหวนราวกับหมูถูกเขี่ย

"โอ๊ยยยย!"

สีหน้าของอวิ้นซิงซึ่งตอนแรกเย็นชาไร้ความรู้สึกประหนึ่งน้ำแข็งพลันเมื่อดสีลงทันที เขาหน้าซีด คำว่าข้อมือเสี่ยวซุนแล้วรีบเดินกำลังภายในรีดเค้นเอาเข็มดอกที่ออกมาก แต่ไม่ทันคิดว่าจับแรงไปหน่อยทำให้เสี่ยวซุนเจ็บจนถึงกับมีเหงื่อเย็นผุดซึม

อวิ้นซิงตกใจรีบปล่อยมือ ไบหน้าบิดเบี้ยวยิ่งกว่าเสี่ยวซุนเสียอีก ในใจทั้งเจ็บปวดทั้งเป็นห่วง

"จ้าวเสี่ยวซุน เจ้าคิดจะทำอะไรกันแน่!" อวิ้นซิงพูดพลาถกัดพันกรอดน้ำเสียงเต็มไปด้วยอาการซึ่งโกรธ แต่ที่ชัดเจนไม่อาจปิดบังคือความตื่นตกใจ

"เจ้าซัดเข็มมาโดนข้า..." เสี่ยวซุนหันไปมองอวิ้นซิงที่กำลังโกรธด้วยสีหน้าน่าสงสารจับใจ

"ใครให้เจ้าสอดมือมายุ่งเล่า กลายเป็นว่าข้าทำให้เจ้าต้องบาดเจ็บไปซะนี่!" อวิ้นซิงตอบอย่างเคืองๆ เจ้านี้ไม่เคยได้รับบทเรียนเอาซะเลย กลัวเจ็บแต่ก็ชอบยุ่งเรื่องไม่เป็นเรื่อง ก็ครั้งแล้วที่ทำให้ตัวเองต้องเจ็บตัวโดยไม่ได้ตั้งใจก็ไม่รู้จักได้บทเรียนซะบ้าง ยังชอบดันทุรังหาเรื่องเดือดร้อนใส่ตัว

"แต่ไม่ยุ่งก็ไม่ได้นี่" เสี่ยวซุนฉีกยิ้มแล้ววว่า "เข็มนี่มีพิษ คนทั่วไปที่ไหนจะรับมือได้ ข้าไม่เหมือนคนอื่น พิษทั้งหลายไม่อาจกล้ำกราย ถูกเข็มซัดใส่ไม่ก็เล่มไม่เป็นอะไรสักหรอก"

"เจ้า..." อวิ้นซิงโกรธจนพูดไม่ออก คำว่าแขนเสี่ยวซุนแล้วพาเดินขึ้นบันไดไปเสี่ยวเอ้อรผู้หนึ่งถึงกับตัวสั่น ในหัวมีคำพูดว่า 'เข็มนี่มีพิษ...พิษทั้งหลายไม่อาจกล้ำกราย' สะท้อนไปมาไม่หยุด เขาเดินตัวสั่นเทิ้มตามขึ้นไป เหงื่อภาพไหลพลั๊กๆ ทั่วร่าง แต่ก็ต้องเดินขาลันนำแขกทั้งสองไปที่ห้องพัก

หลังจากพูดกำชับเบาๆ สองสามคำ เสี่ยวซุนก็ให้เสี่ยวเอ๋อวิ่งไปได้ ประตูถูกปิดสนิท กันเสียงเด็กรับใช้ในโรงเตี๊ยมที่ร้องโหวกเหวก เสียงตะโกนสั่งของ ลูกค้า และเสียงงานชามกระทบกันที่ตั้งสับสนไว้ด้านนอก ในห้องจึงเงียบสงบ มีเพียงเสียงฝนโปรยปรายข้างนอกที่ตกกระทบกระดาดชกหน้าต่างต่างแผ่นบางแว่วมาเพียงแผ่วเบา

"มานี่ซิ" น้ำเสียงอวิ้นซิงฟังดูขรึมเล็กน้อย เสี่ยวซุนได้ยินแล้วถึงกับสะดุ้งพอหันไปมองก็เห็นว่าคนงามกำลังก้มหน้าเปิดห่อสัมภาระอยู่บนตั่งแล้ว คู้ยหายารักษาบาดแผลที่อยู่ในกองขวดยาหลากสี เส้นผมดำขลับค่อยๆ สยายลงประปรารวกับน้ำตก เผยให้เห็นลำคอขาวผ่อง

กระทั่งคนงามเลือกขวดยาได้แล้วก็เงยหน้าขึ้น ไบหน้าที่ดูเย็นชางดงาม ประหนึ่งภาพวาด ดวงตางามแม้จะแฝงความขุ่นเคืองไว้แต่กลับยิ่งสะกดสายตาเพียงเหลือบมองชั่วประเดี๋ยวเสี่ยวซุนก็ถึงกับหายใจติดขัด หัวใจเต้นรัว อวิ้นซิงขมวดคิ้วพลางจ้องมองเสี่ยวซุน ไม่เข้าใจว่าทำไมเขายังไม่เดินมาหา

เสี่ยวซุนก็เอาแต่จ้องอวิ้นซิง จ้องไปจ้องมาไบหน้าที่ยิ่งร้อนผ่าวขึ้นทุกที "ยังไม่มาอีก?" อวิ้นซิงขึ้นเสียง

"มา...มาแล้ว..." เสี่ยวซุนตื่นจากภวังค์ รีบสาวเท้าเดินไปหา อวิ้นซิงคว้ามือเสี่ยวซุนไว้ เอาหินแม่เหล็กมาประกบพร้อมถ่ายทอดกำลังภายใน ไม่ช้าก็ถอนเข็มพิษที่ฝังอยู่ในกระดูกข้อมือออกมาได้ เสี่ยวซุนเจ็บจนต้องกัดฟันร้องโอดครวญ ดวงตาพร่าไปด้วยหยาดน้ำตา

พอใส่ยาเสร็จแล้วเสี่ยวซุนจะดึงมือกลับ แต่อวิ้นซิงกลับจับไว้แน่น ไม่ยอมปล่อย

"อะไรอีกเล่า" เสี่ยวซุนหันไปหัวเราะใส่อวิ้นซิงอย่างงงๆ พลางถาม ย้อยุดลุกกันไปมาอีกฝ่ายก็ยังไม่ยอมปล่อย ดึงอยู่สองสามทีก็ต้องยอมแพ้ อย่างไรก็ตาม ถ้าอวิ้นซิงจับได้แล้วก็จะหนีไม่พ้น ดันรนไปก็ไร้ประโยชน์

"ยังจะมาหัวเราะอีก เจ้ายังหัวเราะได้อีกหรื! อย่างไรเจ้าก็ไม่ควรทำให้ข้าต้องทำร้ายเจ้า!" อวิ้นซิงเค้นเสียงพูดลอดไรฟันออกมา

คนผู้นี้จะทำให้อวินซิงโกรธจนแทบคลั่งทุกครั้งที่ทำให้อีกฝ่ายเจ็บ พอเห็นนิ้วหน้าร้องโอดครวญ หัวใจเขาเองก็เหมือนถูกบีบเค้นจนเต้นรัวแทบจะหลุดจากอก แต่ไหนแต่ไรเขาล้วนไม่เจตนาทำร้ายเสียยวชน แต่กลายเป็นว่าทำให้เสียยวชนต้องเจ็บตัวหลายครั้งหลายครา

"เข้มดอกท้อโหดเหี้ยมและมีพิษร้ายแรง คนทั่วไปทนรับไม่ไหวแน่ จะไม่เข้าไปขวางไว้ได้อย่างไร" เสียยวชนมองไปยังอวินซิงนิ่งๆ ตาไม่กะพริบ

"แล้วมันเกี่ยวอะไรกับเจ้าด้วยเล่า!" อวินซิงต่อว่า

เสียยวชนครุ่นคิดแล้วถอนหายใจ บอกว่า "ลองคิดอีกที! หากมีใครจะมาฆ่าข้า เจ้าจะทำอย่างไร"

ในใจเสียยวชนรู้ดีว่าที่อวินซิงมีนิสัยอย่างนี้ก็เพราะไม่มีใครสั่งสอนอบรมมาตั้งแต่เด็ก ถึงได้โตมาเป็นอย่างทุกวันนี้ อวินซิงเป็นคนเย็นชา ในใจไม่เคยคำนึงถึงผู้ใด ความเป็นความตายของคนพวกนี้ย่อมไม่เกี่ยวข้องกับเขา คิดๆ แล้วเสียยวชนก็อดนึกสงสารอวินซิงไม่ได้

"ข้าตงฟางอวินซิงเคยลั่นวาจาไว้ ใครกล้าทำร้ายเจ้า...เจ้าวเสียยวชน แม้เพียงชนลักเส้น ข้าจะตัดแขนขา ถลกหนังมันออกมา จับมันยัดใส่โถงขนาน้ำเกลือจนตาย" ดวงตาอวินซิงราวกับมีเปลวไฟลุกไหม้โชติช่วง น้ำเสียงเอางริงเอางังจนไม่อาจตั้งคำถาม

ในใจเสียยวชนสั่นสะท้าน แล้วพูดด้วยน้ำเสียงที่อ่อนลง "ผู้คนที่หัวล้าล้วนเป็นคน ไม่ควรจะมีเพียงข้าที่แต่ต้องไม่ได้ พวกเขาต่างก็มีลูกชายลูกสาว มีคนที่รักใคร่เอ็นดู ถ้าพวกเขาเห็นว่าญาติพี่น้องของตนถูกทำร้าย จะรู้สึกเจ็บปวดน้อยกว่าเจ้ารี"

"เจ้าก็ส่วนเจ้า คนอื่นก็ส่วนคนอื่น ข้าก็ส่วนข้า จะเอามาเหมารวมเป็นเรื่องเดียวกันได้อย่างไร" อวินซิงรู้สึกเหมือนมีอะไรมาตดขัดในใจ เขาจ้องมองเสียยวชน "หรือว่าในสายตาเจ้า ข้าก็ไม่ได้ต่างจากคนทั่วไป?"

พอได้ยินเสียยวชนพูดแทนคนอื่น อวินซิงก็ถึงกับขึ้นเสียง เห็นได้ชัดว่าโกรธเคือง หากใครๆ ก็ล้วนไม่มีความแตกต่าง ถ้าเช่นนั้นในสายตาเสียยวชน เขาจะไปมีความสำคัญอะไร เขารู้ว่าเสียยวชนมักเป็นเช่นนั้นเสมอ ไม่เคยใส่ใจเขา

ในใจฝ้าแต่คำนึงถึงคนอื่น ไม่เห็นว่าเขามีความสลักสำคัญอะไร

"อ้าวๆๆ อย่าเพิ่งโกรธสิ ข้าไม่ได้หมายความว่าเช่นนั้น!" เสี่ยวซุนคิดไม่ถึงว่า ยิ่งอธิบายก็ยิ่งยุ่งจึงเริ่มทุกร้อน

"ต่อให้คนทั่วหล้าล้วนเหมือนกันก็ไม่เกี่ยวข้องกับข้า ในโลกนี้คนที่ห่วงใยข้ามีแต่เจ้า คนที่ส่งสารข้าก็มีแต่เจ้า นอกจากเจ้าแล้วใครกันจะหัวเราะหรือร้องไห้ให้ข้า ไยข้าต้องสนใจคนพวกนั้นด้วย" อวินซิงพูด "คนที่ข้าใส่ใจ แต่ไหนแต่ไรมาก็มีแต่เจ้าเท่านั้น!"

เสี่ยวซุนได้ฟังก็งั้นอึ้งตกตะลึงไปพักใหญ่ นานครู่หนึ่งจึงได้สติ ยิ้มแล้วค่อยๆ พูดว่า "ข้ารู้แล้ว อย่าโกรธเลยนะ"

"จะว่าไป" เสี่ยวซุนพูดอีก "ก็เพียงแค่ว่าคนงามมิใช่หรือ หรือเจ้าไม่ชอบฟัง?" นี่เป็นคำชม เสี่ยวซุนรู้สึกว่ามีอวินซิงจะเป็นชาย แต่ก็เป็นคนงามล้ำเลิศ ในได้ห้ำหั่นไม่มีใครเทียบได้

อวินซิงหันไปมองเสี่ยวซุน ระบายความโกรธที่เก็บไว้ในใจออกมาพูดด้วยความรังเกียจ "เมื่อก่อนในคุกใต้ดินที่ไม่เห็นแสงตะวัน เจ้าพวกผู้คุมสารเลวนั้นก็เรียกข้าอย่างนี้ พวกมันเอามือมาแตะต้องข้า ยัดปากข้า..."

หัวข้ออวินซิงขมวดมุ่น รู้สึกคลื่นเหียน เสี่ยวซุนเห็นดังนั้นก็รู้สึกหดหู่จนทนไม่ไหว จึงตบหลังปลอบโยนอวินซิงเบาๆ แล้วว่า "เลิกคิดเถอะ เลิกคิดได้แล้ว ลืมเรื่องพวกนั้นซะให้หมด ปล่อยให้มันผ่านไป"

"จะไม่ให้คิดได้หรือ จะให้ลืมได้อย่างไร!" อวินซิงเอามือปิดปาก สีหน้าทุกข์ทรมาน "หลังจากเรานุกยัดคุกได้สำเร็จ ข้าก็สั่งให้คนไปตัดนิ้วของเจ้าสารเลวพวกนั้นซะ"

เสี่ยวซุนจึงว่า "มิน่าเล่า เมื่อก่อนตอนที่ข้าเรียกเจ้าว่าคนงาม เจ้าถึงได้โกรธนักโกรธหนา"

อวินซิงจึงว่า "ถ้าเจ้าไม่ใช่มนุษย์ยาที่ร้อยพิษไม่กลักราย คงตายไปหลายสิบรอบแล้ว"

"แต่สุดท้ายก็ไม่ตายนี่นา ฟ้ากำหนดให้เจ้าต้องทนข้าต่อไป" เสี่ยวซุนหัวเราะคิกคัก ท่าทางไม่แยแสสักนิด

"ข้าเถียงผู้เจ้าไม่ได้หรอก!" อวินซิงเบือนหน้าหนี

"เช่นนั้นต่อไปข้าจะไม่เรียกเจ้าว่าคนงามอีกแล้ว" เสี่ยวซุนว่า "เจ้าจะได้ไม่คิดถึงเรื่องพวกนั้นอีก" ไม่เอาคำว่าคนงามมาใช้ก็เก็บไว้ชื่นชมในใจ ต่อไปเขาไม่พูดออกมา แต่จะรำร้องเรียกอยู่แคในใจก็แล้วกัน

"หึ!" อวินซิงทำเสียงเยาะ "ก็แล้วแต่เจ้า" ที่จริงเขาไม่ถือสาอะไรหากเสี่ยวซุนจะเรียกเขาว่าคนงาม เวลาเสี่ยวซุนเรียกเขาว่าคนงาม หางตาที่ประดับรอยยิ้มก็จะได้มองแต่เขา ไม่ไปมองใคร เขาชอบให้เป็นอย่างนั้น

เสี่ยวซุนคอยปลอบประโลมด้วยถ้อยคำอบอุ่นอ่อนหวานหลายรอบจน อวินซิงคลายโทสะลงได้มาก แต่พอเห็นเสี่ยวซุนทั้งเจ้าเล่ห์ลั่นแหล่ทั้งชอบทำให้เขาต้องปวดหัวอย่างนี้ อวินซิงก็อยากจะเค้นคออีกฝ่ายให้ตายคามือ

เจ้าคนนี้ บางครั้งเขาก็อยากจะปล่อยให้ตายๆ ไปซะ จะได้ไม่ต้องคอยเป็นห่วงจนหัวใจกระสับกระส่ายไม่เป็นสุขตลอดเวลา แต่เมื่อหวนนึกถึงตอนที่ตนเองเคยสูญเสียอีกฝ่ายไป รสชาติความเจ็บปวดทุกข์ระทมใจเช่นนั้นช่างเกินจะทนทนไหว

เมื่อคิดถึงถึงช่วงสองปีที่ผ่านมาที่ต้องพรากจากกันขึ้นมา อวินซิงก็ตระหนักคว่าตัวเสี่ยวซุนมากอดไว้ในอ้อมอก ให้แน่ใจว่าเขายังอยู่จริงๆ ไม่ใช่เพียงภาพซึ่งปรากฏชั่วคราวแล้วหายวับอย่างไร้ร่องรอยไปในชั่วพริบตา

"เป็นอะไรไป" เสี่ยวซุนจู่ๆ ฎอวินซิงดึงตัวมากอดก็ตกใจเล็กน้อย จึงถามด้วยความสงสัย

"ไม่มีอะไร" อวินซิงตอบเบาๆ "เจ้าอย่าเถียงกับข้าเรื่องคนอื่นอีกเลย ข้าไม่อยากทะเลาะกับเจ้า" อวินซิงเกยคางบนศีรษะเสี่ยวซุน ความรู้สึกปั่นป่วนที่จู่ๆ ก็เกิดขึ้นนั้นทำให้เขารู้สึกไม่สบายใจ

"ไม่เถียงก็ไม่เถียง เจ้าบอกไม่อยากทะเลาะกัน ข้าก็จะไม่ทะเลาะ" เสี่ยวซุนขบขันอย่างสงบเสงี่ยมอยู่ในอ้อมอกของอวินซิง

พวกเขาทั้งสองต้องพรากจากกันราวกับอยู่คนละโลกมาหลายครั้งหลายครา ความรักซึ่งยากจะได้มานี้จึงล้ำค่า เสี่ยวซุนไม่ยอมให้อวินซิงทุกข์ใจเลย

อวินซิงโอบกอดเสี่ยวซุนไว้แน่น ไม่สนใจสิ่งใดอีก เดิมทีอยากจะกอดไว้
 อย่างนี้ไปตราบนานเท่านาน ทว่ากลับรู้สึกผิดปกติ พอสังเกตเห็นๆ จึงค่อย
 พบว่าเนื้อตัวเสี่ยวซุนเย็นเฉียบลงทุกที เย็นราวกับสายฝนที่ตกอยู่ด้านนอกเลย
 ที่เดียว

อวินซิงแอบโคจรลมปราณ ขณะเดียวกันก็กวัดฝ่ามือเสี่ยวซุนไปด้วยเพื่อ
 ส่งผ่านกระแสพลังปราณอ่อนโยนเข้าไปในฝ่ามือ พลังปราณนั้นแล่นจากชีพจร
 ไปตามกล้ามเนื้อและเส้นเอ็น โคจรวนเวียนอยู่ในร่างกายของเสี่ยวซุน

"ทำไมร่างกายของเจ้าจึงเย็นเฉียบอย่างนี้ โรคชี่หนาวยังไม่หายอีกหรือ
 เจ้าเป็นถึงยอดแห่งผู้มีวิชาแพทย์กลับไม่รู้จักรักษาตัวเอง!" อวินซิงขมวดคิ้ว
 พลังพูดอย่างเคืองๆ

เสี่ยวซุนได้แต่ตอบว่า "ถ้าเจ้าถูกแช่แข็งอยู่ในน้ำแข็งพันปีนานนับเดือน
 เหมือนคนตายแล้วถูกช่วยออกมาจากโลงศพก็คงเป็นเหมือนข้านี้แหละ
 อีกอย่างมนุษย์ยากี่ตัวเย็นอยู่แล้ว ได้รับบาดเจ็บเล็กน้อย พละกำลังก็
 จะถดถอย ตัวก็จะยิ่งเย็นลงอีก ที่จริงเรื่องนี้ก็ไม่ได้สำคัญหรือน่าเป็นห่วงอะไร
 นักหรอก"

"เอาแต่บอกว่าไม่สำคัญอยู่นั้นแหละ ถ้าเกิดอะไรขอขาดบาดตายขึ้นมา
 จะทำอย่างไร?" อวินซิงเป็นห่วง รีบพูดว่า "ไม่ได้การ ที่นี่อยู่ไม่ห่างจากเมืองหลวง
 ข้าจะรีบตามหมอหลวงมารักษาเจ้า"

"ข้าเองก็เป็นหมอ จะตามหมอมาทำไมอีกเล่า! ข้าว่าวิชาแพทย์ของ
 พวกเขาไม่ถึงครึ่งของข้าด้วยซ้ำ"

เสี่ยวซุนได้ยืนยันว่าอวินซิงจะตามหมอมาก็ทำหน้าที่เครียดทันที

เสี่ยวซุนพูดขึ้นอีก "เจ็บป่วยเล็กน้อยแค่นี้ข้าไม่เป็นอะไรมากนักหรอก
 สภาพชีพจรของพวกมนุษย์ยากี่อย่างข้าไม่เหมือนคนทั่วไป พวกตาแก่ใน
 เมืองหลวงที่วันๆ เอาแต่มุดหัวอยู่กับหนังสือ เขียนใบสั่งยาตามตำราแพทย์ จะ
 มาตรวจชีพจรได้แม่นยำหรือ อีกอย่างข้าเป็นหมอเทวดา หมอเทวดายังต้องหา
 หมอหลวงมารักษา เกิดเรื่องนี้แพ้ออกไปข้าจะพบหน้าผู้คนที่ได้หรือ"

"รักษาตัวเองไม่ได้ ความเป็นหมอเทวดาของเจ้าจะไปมีประโยชน์อะไร"

เสียเปล่าแท้ๆ" อวินซิงบีบมือแรงขึ้นจนเสียวซุนร้องโหย

"ก็ได้อ้อ ข้าจะต้มยากระตุ้นเลือดขจัดความเย็นมากินสักหลายๆ หม้อ! กินให้มันร้อนทั้งวันจนเจ้าเอาเข้าไปกอดรับให้อุ่นแทนเตาไฟได้เลย ดีหรือไม่" เสียวซุนรีบบอก เขากลัวจริงๆ ว่าอวินซิงจะเรียกหมอมามาตรวจร่างกาย แค่อาการเจ็บป่วยเล็กน้อยก็ยังรักษาไม่ได้ คงถูกผู้คนหัวเราะเยาะเข้าให้

อวินซิงยังอยากอ้าปากโต้กลับไป เสียวซุนจึงแก้มองระแอมกระโอบเบาๆ ทำท่าทางเหมือนหนาว จึงใจหั้นไปซบอ้อมกอดอวินซิง โอบมือไปมาต่อหน้า พลังร้องโอดครวญ "เฮ้อ วันนี้ทำไมหนาวนั้กันนะ ช่วยนวดมือให้หน่อยสิ"

เสียวซุนไม่อยากจะทะเลาะกับอวินซิงอีก เขาารู้ดีว่าตัวเองกับอวินซิง โกรธกันง่าย หากไม่ยั้งไว้บ้างคงต้องโกรธจนทะเลาะกัน แล้วอวินซิงก็จะมีความสุข

อวินซิงถูกเสียวซุนเอาศีรษะมาซุกกับอกอย่างแรงจนเจ็บ กลับได้แต่ทำเสียงหือพลงกอดเสียวซุนไว้แน่น ในใจรู้สึกทั้งรักทั้งสงสารเขาเหลือเกิน อวินซิงจึงจับมือเสียวซุนไว้แล้วนวดให้อุ่นร้อน

เสียวซุนรู้สึกสบายจนต้องถอนหายใจออกมา ทิ้งตัวแอบอิงอวินซิงอย่างเกียจคร้านแล้วบอกว่า "ซ่าเหนื่อยแล้ว" จากนั้นก็ไม่ขยับตัวอีก

(ติดตามอ่านต่อไปในฉบับเต็ม)

ติดตามความสนุกเพิ่มเติมได้ที่

<http://store.jamsai.com/9786160624249.html>